

Dubtes i incògnites del 9 de març

Quins són els principals elements que poden determinar el resultat de les eleccions al Congrés dels Diputats a les diverses circumscripcions dels Països Catalans?

CATALUNYA

1. Carme Chacón aconseguirà de revalidar els resultats del PSC obtinguts a les anteriors legislatives espanyoles? Les enquestes són favorables al PSC. Fins i tot, sembla que la crisi del caos del servei de rodalia de Renfe a Barcelona, per les obres del TGV, no els passa factura, malgrat que afecta, en gran part, la comarca feu per excel·lència dels socialistes, el Baix Llobregat.

Tot i això, la direcció dels socialistes catalans tem que un "excés de confiança" pugui perjudicar-los. De fet, l'electorat a Catalunya no viu en absolut la tensió del final de la segona legislatura del PP de José Maria Aznar. Llavors, diverses accions i iniciatives de l'executiu popular havien irritat amplis sectors ciutadans: la guerra de l'Iraq, el pla hidrològic, diverses reformes legislatives, etc. A més, a Catalunya, el temor d'una victòria del PP a l'estat espanyol és un element mobilitzador d'amplis sectors socials. Per això, els socialistes catalans volen lluitar contra la idea que Rajoy no té gaires opcions de guanyar les eleccions. En tot cas, la seva campanya i precampanya consistirà a advertir dels perills del papu que, per a molts a Catalunya, és el PP.

2. CiU recuperarà part del pes electoral que havia tingut a Madrid? A les eleccions del 2004, CiU va perdre 5 representants dels 15 que tenia a Madrid. De manera que els

10 escons que actualment té queden lluny dels 18 que havia arribat a tenir la federació al Congrés de Diputats, a final dels anys 80. En aquest sentit, però, les enquestes no són especialment clares. Així, algunes de les que s'han publicat apunten un possible increment d'escons de CiU que li permetria de recuperar-ne dos. Però algunes altres no són tan generoses i fins i tot presenten la possibilitat de reduir la representació actual.

En tot cas, és cert que el 2004, la federació va encarar els comicis amb una situació política més complicada que no l'actual. Les seves bases electorals estaven molt desmobilitzades per la pèrdua recent del govern de la Generalitat. Per contra, ara la federació pot observar alguns resultats electorals posteriors com a indicis esperançadors per als seus objectius. A les passades eleccions al Parlament de Catalunya, per exemple, CiU fou la força més votada, per davant del PSC, a la demarcació de Barcelona, com no passava des del 1995. Tot i que el comportament d'uns comicis

Pasqual Maragall, ex-president de la Generalitat de Catalunya.

no es pot traslladar automàticament a uns altres.

En contra de la federació pot jugar, però, la poca capacitat de bastir un discurs unitari entre els dos socis, Convergència i Unió, sobre aspectes com ara les estratègies postelectorals.

3. ERC podrà evitar la davallada que apunten les enquestes? Li serà complicat. De fet, la mateixa direcció independentista s'ha marcat el modest objectiu de mantenir el grup propi (és a dir, cinc diputats com a mínim si la mesa del Congrés hi dona el vist-i-plau). Aquesta prudència de la direcció intenta evitar lectures pessimistes en vista de la davallada que totes les enquestes anuncien per a la formació, que podria perdre entre dos i tres diputats. Els republicans poden tenir dificultats per a mantenir el segon diputat per Girona, el quart per Barcelona i el de Lleida. Malgrat tot, creuen poder remuntar aquestes expectatives baixes. Així i tot, és evident que el seu electorat no s'ha mobilitzat com el 2004, quan la formació i el seu president, Josep Lluís Carod-Rovira, eren objecte d'una forta campanya de criminalització per part d'amplis sectors polítics i mediàtics espanyols. Ara, ben al contrari, les tensions internes i el desencís d'una part de les seves bases per la repetició del tripartit no fan pas viure als republicans el millor moment.

4. El PP es repararà de la sotragada del 2004? La percepció estesa de l'autoritarisme de la majoria absoluta encapçalada per José Maria Aznar, que sovint era obertament contrària als interessos d'amplis sectors socials i polítics catalans, va acabar passant factura als populars, que van obtenir un dels seus pitjors resultats a Catalunya en unes eleccions al Congrés. Perdien la meitat dels representants, 6 de 12. Ara, però, podrien recuperar part de l'electorat. Amb un increment de l'abstenció, els populars podrien incrementar la representació en escons, sense la necessitat d'haver d'augmentar gaire el nombre de vots, perquè, probablement, ara per ara, el seu electorat és un dels menys

desmobilitzats. El PP, doncs, mirarà de recuperar els escons que tenia a Girona i a Lleida, el 2000, tot i que de moment ho té complicat. Els populars, això sí, podrien obtenir més bona representació si esgarrapen algun escó a Barcelona i hi superen els 5 actuals.

5 En quina situació pot quedar ICV-EUIA? De moment, res no fa pensar en gaires modificacions. Probablement els ecosocialistes podran mantenir els dos escons del 2004 per la demarcació de Barcelona. Revalidar aquest resultat és l'objectiu que es marca la formació, perquè, de moment, consideren pràcticament impossible de tenir representació a les altres demarcacions.

6. S'apaga l'efecte sorpresa de C's? Les coses no pinten gens bé per als interessos de la formació encapçalada per Albert Rivera. A les crisis internes d'aquesta formació espanyolista, que ja han causat dimissions sonades, cal afegir-hi que el PP s'ha decantat per l'estratègia de l'OPA hostil. Els populars de Catalunya, un cop esvaït el llegat de Josep Piqué i el seu suposat *tomb catalanista*, han optat per recuperar el vell discurs més essencialista de l'època de Vidal-Quadras, i han deixat sense gaire espai els nouvinguts de Ciutadans. Però, a més, el PP també ha fitxat alguns dirigents de Ciutadans, com l'ex-portaveu Maite Nolla.

Federico Trillo (PP).

Josep Antoni Duran i Lleida (CIU).

Si això no fos prou, C's, a més a més, haurà de competir amb el partit Unión Progreso y Democracia, de l'ex-eurodiputada del PSOE, Rosa Diez, una formació que, de *no-nacionalista*, no la guanya ningú.

7. Augmentarà l'abstenció a Catalunya? L'esgotament per la cosa pública a Catalunya sembla trobar-se en fase d'augment. El resultat del debat estatutari, amb mil i una giragonses que van acabar duent pràcticament al mateix lloc, ha deixat en una part àmplia de l'opinió pública una percepció de fatiga. Això s'ha anat reflectint en el percentatge d'abstenció del darrer cicle electoral. Fins arribar al 46,2% dels comicis municipals de l'any passat. Aquesta xifra rècord en unes eleccions locals només ha estat superada per un 60% d'abstenció a les eleccions europees del 2004.

Les formacions polítiques tenen por que hi hagi un cert increment de l'abstenció el 9 de març, tot i que també és cert que les eleccions legislatives espanyoles són les que més electorat mobilitzen a Catalunya.

8. Les crides al vot en blanc tindran èxit? Alguns polítics retirats del pes d'Heribert Barrera o Pasqual Maragall, amb argumentaris diferents, s'han manifestat a favor del vot en blanc. Aquesta opció ha estat ben rebuda per alguns sectors socials i periodístics. En tot cas, és cert que

l'expressió de rebuig a l'actual situació política catalana ja s'ha expressat en comicis anteriors amb aquesta fórmula. Només cal recordar que a les darreres eleccions municipals, el vot en blanc va ser l'opció triada per prop de 90.000 persones, un 3,11% del cens electoral català, i que a les del Parlament de Catalunya va haver-hi més de 60.000 censats, un 2,02%, que va triar aquesta opció. Per tant, ara que aquesta fórmula ha estat apadrinada per alguns polítics retirats i comença a ser defensada des d'algunes tribunes públiques, és probable que el vot en blanc obtingui un resultat significatiu.

9. El debat sobiranista ha pres més relleu els darrers mesos a Catalunya. Hi haurà una translació electoral d'aquest debat? Dificilment. Si bé és cert que les dues manifestacions més multitudinàries a Barcelona durant els darrers anys han estat a favor del dret a l'autodeterminació i han proliferat les plataformes sobiranistes, també és veritat que una gran part dels sectors més crítics amb l'actual situació de la política catalana

Joan Ridao (ERC).

són provinents d'aquest àmbit del sobiranisme. De manera que aquest desencís es projecta especialment en part dels electorats més susceptibles a les tesis sobiranistes. Per tant, difícilment pot haver-hi una translació d'aquest debat en els resultats de les eleccions al Congrés de Diputats, tenint en compte, a més a més, que tradicionalment les eleccions espanyoles són les que menys han mobilitzat els sectors més sobiranistes.

10. Quin paper poden tenir les formacions extraparlamentàries a Catalunya?

En èpoques de crisi dels partits tradicionals, les formacions extraparlamentàries esdevenen un refugi per al vot de càstig, com ho pot ser el vot en blanc, el nul o l'abstenció —aquesta darrera, la fórmula més habitual. A Catalunya, durant el darrer cicle electoral, ha crescut notablement el suport a aquestes forces. Algunes, com és el cas de les CUP, han aconseguit una certa implantació suport territorial a les eleccions municipals. En tot cas, la naturalesa de les formacions extraparlamentàries és prou heterogènia per a recollir un únic sentit de vot. Això sí, el seu increment, generalment, va associat a un cert distanciament de sectors electorals del partits tradicionals. Així, a Catalunya, a les eleccions al Parlament del 2006, a banda de la irrupció de la llista unionista de C's, amb prop de 90.000 vots, algunes altres formacions van aconseguir xifres no gens negligibles, com ara Els Verds-Ecologistes i Verds de Catalunya (amb prop de 18.000 vots), el Partit Antitaurí (amb prop de 14.000) o Escons Insubmisos (amb prop de 7.000 vots). Són xifres molt superiors a les que del 2003. Sigui com sigui, els suports assolits no deixaran de ser testimonials. Això sí, de vegades poden contribuir a modificar la distribució d'algun dels escons.

PAÍS VALENCIÀ

11. Quina participació hi haurà al País Valencià?

A les estatals del 2000 —72,7%—, a les autonòmiques del 2003 —71,5%— i a les del 2007 —71,1%—, l'índex va ser ben semblant. Al 2004, en canvi, la participació va créixer fins al 77,7%, i per això va anivellar-se tant la correlació esquerra-dreta [47,5% per al PP, 47,8% la suma de PSOE i EUPV]. Quan els socialistes van ser capaços de dur els seus votants més romancers a les urnes —tant el 1993 com el 1996 van exercir aquest dret el 81,7% dels valencians—, el marge que els va separar dels conservadors ha estat minso. De la capacitat del PSOE per mobilitzar el seu electorat, doncs, dependrà que

el percentatge siga un setanta i escaig o un setanta llarg. Per sota del 74%, els socialistes se'n ressentiran. Si en tancar-se els col·legis la participació s'ha situat més enllà del 75%, al PSPV podran il·lusionar-se de repetir els números de quatre anys enrere.

12. Quin nivell de vot assolirà el PP a les demarcacions valencianes?

El percentatge dependrà de la participació, però tenen a l'abast superar 1.200.000 vots. Els populars s'han marcat la fita d'1.300.000 sufragis, cosa que significaria batre l'excel·lent resultat del maig passat, quan van quedar-se a tan sols 22.542 paperetes d'aquesta xifra. Tenint en compte que l'afluència als comicis estatals és superior, el repte no sembla cap desfici. Si queden per sota d'1.200.000, es posarà en evidència que al maig passat molts simpatitzants socialistes van estimar-se més votar PP, una fatídica notícia per al PSPV-PSOE. Rajoy

té dipositades a València, Alacant i Madrid moltes de les expectatives d'èxit: espera que siguen l'antídot als resultats d'Andalusia i Catalunya, on, amb tot, està convençut que el PP retallarà distàncies amb els socialistes.

13. Superarà el PSOE el milió de paperetes al conjunt del País Valencià?

Només ho ha aconseguit

el 1982 i el 2004. En el primer cas, el cens incloïa 2.564.217 persones, i en el segon, 3.440.892, un 26% més gran. En aquesta contesa, més de tres milions i mig de valencians són cridats a les urnes, però els socialistes no veuen gaire clar de superar la tanca del milió. Si no ho fan, la desfeta serà absoluta. Si s'acosten al 1.127.700 vots del 2004, tot i que no els ultrapassen, la lectura serà positiva. Que un pes pesant com Maria Teresa Fernández de la Vega encapçale la candidatura de València demostra que no s'hi val a badar. Un resultat dolent al País Valencià faria que el PP retallara entre un diputat i quatre —tres per València, un dels quals el d'Esquerra Unida, i el nou que entra en joc a Alacant— dels 16 que aquesta passada legislatura han separat PSOE i PP. Un mal símptoma, en aquest sentit, és que a les passades eleccions autonòmiques i municipals el suport al PSPV-PSOE va baixar tant en vots com en percentatge, en relació amb el 2003. En qualsevol cas, Zapatero està en disposició de superar, per tercera vegada, el milió de vots valencians.

14. Qui s'endurà el nou diputat d'Alacant?

Gràcies a l'increment de població, Alacant escull enguany 12 diputats, per compte dels 11 que triava fins ara. Amb els resultats del 2004 a la mà, aquest escó extra hauria anat a raure al PSOE per tan sols 2.258 paperetes [els van votar més de 877.000 electors d'aquesta circumscripció]. El PP dona per fet que la distribució d'escons passarà de l'actual 6 a 5 a un còmode 7 a 5. La derogació del transvasament de l'Ebre i el canvi de traçat del Xúquer-Vinalopó afectarà el PSOE al sud, però no tant per a perdre cap dels cinc representants que ara hi té. Si analitzem els resultats de la circumscripció al maig passat, el PP va quedar-se a més de 50.000 paperetes de pispar-li'n el cinquè diputat, al PSOE. Si Bernat Soria i Leyre Pajín, números 1 i 2 de la llista socialista alacantina, són capaços d'igualar a 6 escons amb el PP, voldrà dir que Zapatero haurà revalidat el càrrec.

15. Què passarà a Castelló?

L'últim diputat assignat a Castelló el

2004 va recaure en el PP per tan sols 3.227 sufragis. És aquesta la diferència que va haver-hi entre populars i socialistes en una demarcació que només envia cinc diputats al Congrés. Qui guanya en vots, obté el cinquè escó, el que estableix la diferència amb l'altre. Des del 1993, sempre han estat els conservadors que se l'han adjudicat, però l'escàs marge que va separar-los del PSOE ara fa quatre anys, i el fet que aquests no s'ensorraren —com va esdevenir-se a la resta del país— al maig del 2007, dóna possibilitats als segons. Fet i fet, només que 3.227 dels 16.647 vots que van rebre el 2004 Esquerra Unida i Bloc —10.322 els primers, 6.325 els segons— hagueren anat al PSOE, aquest partit hauria aconseguit una victòria èpica... Els socialistes castellonencs auguren que la *reconquesta* del País Valencià per part de l'esquerra començarà pel nord, allà on les distàncies amb el PP són més curtes. Pensen que els penúltims despropòsits del president de la Diputació, Carlos Fabra, en seran els detonants: ha col·locat la seua filla Andrea al número 2 de la llista popular, i envia al Senat el jutge Manuel Altava i l'ex-alcalde de Borriana, Alfonso Ferrada, implicat en diversos casos de corrupció i que ara passarà a ser aforat.

16. Quin efecte tindrà la candidatura de De la Vega? La ruta de la vice-presidenta espanyola pels municipis de València és intensa. Certament, com li retreu el PP valencià, el seu coneixement de la realitat autòctona no és gaire extens, però mira d'ocultar les mancances amb un to bel·ligerant davant les posicions del PP. El seu resultat és la gran incògnita dels comicis estatals al País Valencià. Al 2004, Carme Alborch va encapçalar una llista que va quedar-se a 3,6 punts de liderar la classificació. De la Vega, més valorada per l'electorat, té la fita de repetir aquells números, de superar els 600.000 sufragis. En contra compta amb un PSPV absolutament desmoralitzat pel correctiu sofert el 27M: a la circumscripció de València, per on es presenta De la Vega, els populars els van deixar 21 punts i mig enrere, amb tan sols 437.000 vots. De segur

Isaura Navarro (IPV-Bloc).

que superarà les 500.000 paperetes, però la participació dictarà si arriba a les 600.000 o no.

17. EUPV mantindrà el diputat per València? Les enquestes li l'atorguen, però no serà senzill. Certament, aquells que van votar Esquerra Unida el 2004 era perquè mai no votarien PSOE, ja que les circumstàncies convidaven a expulsar el PP per la via ràpida, i Zapatero havia assegurat que no governaria si no obtenia un vot més que no Rajoy. De tota manera, el van retenir per 1.785 sufragis, un marge estretíssim. Si hagueren reco-

Antonio Montalbán (EUPV).

llit 76.729, per comptes dels 78.515 reals, la seua acta l'hauria recollida el PSOE. El gran handicap d'enguany és l'experiència frustrada del Compromís —el pacte amb el Bloc, Els Verds i Izquierda Republicana—, que ha provocat una atomització del mapa polític valencià. Vora el 40% d'EUPV dóna suport a una altra llista, encara de bracet dels nacionalistes, llista que ha estat rebutjada pel coordinador general d'IU, Gaspar Llamazares, per bé que té més bona relació amb els seus integrants —membres d'Iniciativa del Poble Valencià i del corrent Projecte Obert— que no amb la direcció actual d'EUPV, que ha situat tres membres de la seua corda al capdavant de les tres llistes del País Valencià.

18. Té opcions el pacte Bloc-Iniciativa-Esquerra Ecologista? És la primera contesa en què participen conjuntament i és més que complex, que sumen un sol diputat. La cap de llista per València és Isaura Navarro, fins ara diputada d'EUPV al Congrés i vetada pel sector oficialista de la federació valenciana. Una bona candidata, amb un bagatge important a Madrid, però amb els límits propis d'aquest tipus d'eleccions. El Bloc, l'únic dels tres partits del pacte amb un nivell de coneixença popular acceptable, només va sumar, el 2004, 27.000 vots, ben lluny dels 77.000 que caldrien, amb una participació com la d'aquell any, per accedir a la carrera de San Jerónimo. Per caïnita que sembla, la seua principal aspiració és furar un feix de vots a EUPV i evitar que torne al Congrés. Tot seguit, tenen pensat d'expulsar els tres diputats no afins que integren el grup parlamentari del Compromís, ofegar econòmicament la malmesa federació valenciana d'IU i erigir-se en la tercera força valenciana a partir del 2011. Una estratègia rendible a termini mitjà, però que per la seua transparència pot desencantar votants nacionalistes tradicionals.

19. Arrasarà el PP a la ciutat de València? Un 26% de distància el 2000; un 19% el 2003; un 10% el 2004 i novament un 26% el 2007, el cap i casal és un autèntic os per al

MICHEL BAYENAS

Pere Sampol, (Unitat per les Illes).

PSPV-PSOE. Tenint en compte que hi voten un de cada sis ciutadans del País Valencià, i un de cada tres electors de la principal circumscripció, és fonamental de tenir-hi un pes important. Rajoy volia presentar de cap de llista l'alcaldeessa, Rita Barberà, però aquesta no ha acceptat la proposta insistent. Els socialistes i Esquerra Unida hauran de treballar a fons barris on disposen d'un cert marge de creixement, però en els quals el seu missatge no penetra i triomfa l'abstenció. A Jesús, Patraix, Quatre Carreres i l'Olivetera hi ha algunes d'aquests bosses. El PP, que des del 1995 se situa entre els 210.000 vots i els 245.000 a la capital, arribarà ben a prop de la segona xifra. El PSPV, en tot aquest temps, s'ha mogut entre 110.000 sufragis i 140.000, amb l'excepció del 2004, quan van fregar els 185.000. El 9M superaran els 160.000 vots, però difícilment arribaran a la fita d'ara fa quatre anys. Esquerra Unida no ha de baixar dels 30.000 suports, si no vol patir de valent per repetir diputat.

20. Com reaccionaran les ciutats grans? Als darrers comicis valencians el PP va créixer, i de quina manera, a municipis on fins aleshores no tenia gaire força: a Elx –segona

ciutat en grandària de la circumscripció d'Alacant–, Torrent i Sagunt –la segona i tercera de València, respectivament–, com també en algunes altres d'importantes però menys poblades, com ara Elda i Paterna, la bretxa oberta amb els socialistes ha fet història. Tenint en compte que aquestes localitats ja votaven majoritàriament PP a les estatals, hi ha la incògnita de saber com es comportaran en vista del duel Zapatero-Rajoy. L'abstencionisme que va ferir de mort l'esquerra el 27M haurà de mutar en una participació superior al 75%, perquè el PP no envie a Madrid més diputats dels que ara ocupa. A ciutats obreres com Torrent i Sagunt, el PSOE va quedar més de 16 punts darrere el PP, ara fa nou mesos. Si en aquests nuclis l'esquerra com a mínim no empata amb els populars, la desfeta està garantida.

IILES BALEARS

21. El PP pot assolir el cinquè diputat a les Illes? És possible però improbable. Perquè ocorregués hauria de treure una diferència sobre el PSOE molt important. D'uns 15 punts, o més. Tenint en compte que el 2004 la distància fou de 6,4%, i atenent també la conjuntura política, tant

espanyola com balear, i el que diuen les primeres enquestes publicades, res no fa pensar que els conservadors puguin fer una sorpresa. Val a dir que a la tardor passada la presidenta del PP balear, Rosa Estaràs, digué repetidament que l'objectiu era justament aquest: el cinquè diputat. Tanmateix, a les darreres intervencions, ja en plena precampanya, no ha confirmat que es mantingui la missió. Únicament assegura que "serem el partit més votat", sense fer referència a la suma d'un nou escó. Tot un detall prou significatiu. El PP és conscient que només amb una gran baixada del PSOE podria fer el cinquè escó.

22. El PSOE té assegurat el quart escó a les Illes? Si més no s'ho pensa. La direcció socialista balear està convençuda que és gairebé impossible que pugui restar cap escó, quedar-se amb tres i que el PP en sumi cinc. De fet, la consigna de campanya és no tan sols mantenir el quart diputat sinó guanyar el PP en vots. Una missió difícil, si mirem la història electoral balear. Només dues vegades, el 1982 i el 1986 –i sempre gràcies a la majoria absoluta del PSOE de Felipe González a l'estat espanyol–, els socialistes illencs superaren en vots el PP (146.080 a 134.466 i 137.304 a 117.014, respectivament). Si girar la truita en vots sembla molt improbable, sí que és factible, en canvi, l'objectiu de mantenir els 4 escons. Per a això li basta de conservar el percentatge de vot del 2004.

23. Unitat per les Illes pot aconseguir l'escó? És possible, però difícil. Si l'assolís seria a costa del PSOE –el quart dels socialistes passaria als nacionalistes–, que hauria de baixar bastant de percentatge. A més, per arribar-hi haurà d'obtenir els millors resultats del PSM (24.615 vots) i d'UM (10.411) i, a banda, amb tota l'aportació que pugui fer ERC. I aquests aproximadament 35.000 sufragis només bastarien per a obtenir escó si la participació fos molt baixa, per sota de la més baixa que mai hi ha hagut: el 2000, un 61,9%. Com més augmenti la participació més vots haurà de rebre Unitat. Per compara-

ció, el 2004, amb una participació del 69,5%, al Bloc no li bastaren els 40.116 sufragis que va obtenir. Si la participació fos a l'entorn del 65%, Unitat necessitaria almenys 40.000 vots i no és segur que assolís l'objectiu. En tot cas dependrà dels factors esmentats: primer, que Unitat sumi com a mínim allò que separadament obtingueren PSM i UM; segon, que el PSOE baixi; tercer, que la participació no sigui alta. Els dirigents d'Unitat confien en l'efecte *bola de neu* i que tots els nacionalistes s'animin a votar la primera oferta nacionalista conjunta. Creuen que poden fer aproximadament uns 50.000 vots. Si la cosa anàs així, aleshores sí que assolirien l'objectiu, perquè a hores d'ara no és previsible que la participació superi la del 2004, o si més no cap enquesta n'ha parlat.

24. A Balears, el bipartidisme pot continua creixent? Tant a les

eleccions espanyoles com a les balears el bipartidisme –el vot a PP-PSOE– a les Illes s'incrementa força els últims anys. L'evolució d'ençà del 1982 –que és quan desaparegué la UCD, substituïda pel PP– no deixa escaleta per a cap dubte: aquell any el percentatge de vot sumat de PP-PSOE fou del 77,9%; el 1986, del 77,6%; el 1989, del 75,1%; el 1993, del 80,4%; el 1996, del 81%; el 2000, del 83,1%; i el 2004, del 85,4%. L'escalada és evident. Pràcticament deu punts d'increment del bipartidisme en tota la democràcia. Què passarà el 9 de març? Doncs no es pot saber, com és lògic, però l'única enquesta feta expressament a les Balears i per a les Balears –publicada pel diari *Ultima Hora*– atorgava una intenció de vot sumada a PP-PSOE que s'apropava al 90%.

És una de les incògnites més importants de les eleccions. Si els nacionalistes d'Unitat no trenquen per primer cop el bipartidisme, serà difícil que

tinguin cap més oportunitat, atesa la fortalesa que demostra.

25. Quin paper hi té, la coalició EU-Verds, a les Illes? No té cap possibilitat d'obtenir escó. I ho saben. No obstant això, la seva lluita és diferent. L'objectiu és intentar de mantenir el màxim possible dels vots obtinguts en solitari per EU l'any 2000 (15.889, un 4%) per tal de negociar, llavors, la recomposició del Bloc. És la seva aposta estratègica: recuperar la unitat amb el PSM per tal de presentar-se junts a les eleccions autonòmiques del 2011, tal com feren l'any passat. Només així s'assegurarien l'existència perquè, si mirem la història electoral autonòmica, anar-hi sols seria gairebé tant com tenir certesa de no obtenir representació.

*Víctor Maceda
Miquel Payeras
Enric Rimbau*

La Marató

Fundació
La Marató de TV3

Edició 2007

7.734.228 euros

La Fundació La Marató de TV3 anuncia que s'obre el termini de **presentació de projectes de recerca científica d'excel·lència sobre malalties cardiovasculars** que van centrar **La Marató de TV3 de 2007**.

Els investigadors interessats a participar en aquesta convocatòria poden obtenir les bases i el formulari a través d'Internet:

www.fundacionmaratottv3.cat

Amb el patrocini de:

MSD
www.msd.es